

Bla-bla-bla-bla

PRÓZA - LXII. évfolyam, 40. szám, 2018. október 5.

Ha az embernek nincs jelene, megpróbál teremteni magának valamit a jelen helyett: ha nosztalgikus lelki alkatú, ott van a múltja, ami mindig szép, és olyan zöldes patina borítja, mint a családi ezüstöt. Azt nem tudom, hogy én nosztalgikus alkatú vagyok-e. Néha eszembe jut, hogy el kellene utaznom azokba a városokba, ahol boldog voltam, ahol barátaim voltak egykoron, vagy legalábbis én annak tartottam őket. Elmenni azokba a városokba, ahol szerettem lenni, vagy nem lenni, mert talán még vannak ott ismerőseim, ha már nem is emlékszem a nevükre. Két ilyen város van, s mindkettőt hegység őrzi – és egyikbe sem fogok visszatérni a hátralévő életemben. Túl fájdalmas lenne látnom. Az egyik Herceg Novi, a montenegrói tengerparton, és fölötte az Orjen hegység, ahol egy kis kőházam is volt huszonöt évig. A másik pedig Miskolc és a Bükk, ahol a tíz legszebb évemet töltöttem, és ez pontosan lefedi a montenegrói huszonöt év közepét is, tehát az idő szerint – talán érdemtelenül – nekem duplán járt a boldogságból.